

Победа

Пише: Драгана Матовић
недеља, 20 јун 2010 15:24

„Победили смо Немце први пут после 37 година“, каже спикер.

„Како после 37, зар није прошло 65“, кажем ја мужу дајући јасно до знања шта та ствар за мене значи.

Што да лажем, таква сам.

Када је пред почетак свирана наша химна и кад су мој син и његови другови устали, ставили три прстића на срце и почели да певају, пукло ми је пред очима да се једино они још нису предали. И да им треба подршка. Пошто су им очеви били забављени најневероватнијим рачуницама како да без победе прођу даље, скочим и из свег гласа почнем да певам „Боже правде“ са клинцима. Пуна кућа мушкараца, потпуно избезумљених од страха да не изгубе, вуче ме за мајицу да седнем, јер је у међувремену и комшија почео да лупа у радијатор. И он се уплашио да не изгубимо.

Ја се нисам плашила да изгубимо. Али ни да победимо. Чини ми се нешто да се они који се боје пораза боје и победе. А такви немају шансе.

Дакле, да се не лажемо, то што се дешава у Африци нема везе ни са игром, ни са умећем, ни са вештином. Нико није отишао тамо да би се надигравао са неким. Сви су отишли само по победу. Баш као што се иде и у рат.

Ајмо искрено, да није било Фокланда, да ли би било Марадонине руке? И да није било четника и усташа да ли би било руке Батице Мирковића?

Зато победа против Немачке није само то. Није срамота рећи. То је победа против Немачке са којом смо ратовали неколико пута, која је прва признала Хрватску, која је признала Косово, чији је амбасадор у Београду претио да ако будемо затезали око

Победа

Пише: Драгана Матовић
недеља, 20 јун 2010 15:24

Косова можемо да останемо и без Војводине и Санџака, и оне Немачке која нас је поново бомбардовала пре десет година. Има тога још.

А ако вам се током овог набрајања можда учинило да нам је та победа превише важна, само помислите колико је важна Немцима кад онако играју. Не смем ни да мислим за шта се они онако боре. Ни какви би тек били да имају наше разлоге.

И док се, после свега, на улицама славило млада репортерка једне телевизије прокоментарисала је како нас је победа још једном ујединила. Али није то оно што нама фали. Наша несрећа је у томе што смо ретко кад до сада били уједињени у борби. Зато смо и губили кад је најважније.

Не би мени ни ово сад било толико важно да мој син и његови другари нису решили да се боре. Е, ту је ствар већ постала лична. Неће мој син да расте рачунајући како може да се провуче са поразима. Има да се бори. Увек. А понекад и да победи.

И да кад победи зна да ужива у том тренутку. А не као ми. Још се људски нисмо провеселили кад већ по новинама кренуле зихерашке изјаве како није све још готово и како ови наши не би требало превише да „полете“. Него шта? Да неко неће да ми каже да нам је победу донела трезвена игра и хладна глава? Победили смо углавном јер смо имали среће, а имали смо је јер је жеља за победом била толика да на сву срећу нисмо више могли да мислимо. Ни о чему, па ни о томе колико су Немци бољи од нас.

„Шта ти је, бре“, пита ме муж док слуша ову моју зајапурену анализу онога што он види као неке пасове, корнере, аутоголове и не знам шта још.

„Шта је теби“, питам знајући да је за разлику од мене он гледао ону утакмицу Аргентина – Енглеска кад је Марадона дао гол руком, и кад су Аргентинци постали светски прваци. Ја сам много касније гледала само неки докумантарни филм о „божјој руци“. Нисам гледала ни цео филм, него само онај део у ком Марадона признаје да је играо руком, без стида, срама и гриже савести. И таман када сам хтела да питам „како, бре, може“, у кадар улази тај неки Гари Линекер. Као сваки човек немоћан пред неправдом, изнемогао од понављања да је то све била подвала малог Аргентинца, каже како га је више од Марадоновог губитка утакмице погодило то што је Дијего после „ручног“ гола

Победа

Пише: Драгана Матовић
недеља, 20 јун 2010 15:24

трчао славодобитно по терену као да је све било како Бог заповеда. А било је.

Требало је да и они виде како то изгледа.

Та проклета неправда.